Dosarul nr. 1ra-427/2015

Curtea Supremă de Justiţie

D E C I Z I E

28 aprilie 2015 **mun. Chişinău**

Colegiul lărgit al Curţii Supreme de Justiţie în componenţă:
Preşedinte –Nicolae Gordilă,
Judecători – Ion Guzun, Elena Covalenco, Iurie Diaconu, Liliana Catan,

judecînd în şedinţă, fără participarea părţilor, recursurile ordinare declarate de procurorul în Procuratura de nivelul Curţii de Apel Chişinău, Dorina Tăut şi de avocatul Roman Medeleanu în numele inculpatului Neamţu Oleg, prin care se solicită casarea deciziei Colegiului penal al Curţii de Apel Chişinău din 15 decembrie 2014, în cauza penală în privinţa lui

Neamţu Oleg Vasile, născut la 27 iunie 1977, originar şi domiciliat în or. Străşeni, str. Ştefan cel Mare 26/1, ap. 8.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

- *Instanţa de fond - 20.06.2013 - 15.05.2014;*
- *Instanţa de apel - 03.06.2014 - 15.12.2014;*
- *Instanţa de recurs – 04.03.2015- 28.04.2015.*

Procedura prevăzută de art. 431 alin. (1) pct. 1^1) Code de procedură penală a fost legal executată.

Colegiul lărgit al Curţii Supreme de Justiţie asupra recursurilor în cauză în baza actelor din dosar,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentinţa Judecătoriei Buiucani mun. Chişinău din 15 mai 2014, Oleg Neamţu a fost achitat de sub învinuirea comiterii infracţiunii prevăzute de art. 317 alin. (l) Cod penal, pe motiv că nu s-a constatat existenţa faptei infracţiunii.

Oleg Neamţu a fost condamnat în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal la 5 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani.

În baza art. 85 Cod penal, pentru cumul de sentinţe, s-a adăugat parţial lui Oleg Neamţu, la pedeapsa stabilită prin prezenta sentinţă, pedeapsa neispăşită, stabilită prin decizia Tribunalului Chişinău din 27 decembrie 2000, stabilindu-i lui Oleg Neamţu pedeapsa definitivă 23 ani închisoare în penitenciar de tip închis, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 3 ani.

2. Pentru a pronunţa sentinţa, instanţa de fond a reţinut că, Oleg Neamţu, la 01 decembrie 2012, aproximativ la ora 21:30, în timp ce se deplasa cu automobilul de model „Toyota Carina”, cu n/î ST AW 414, pe traseul Chişinău-Străşeni, din direcţia com. Truşeni spre com. Vatra, nu a manifestat prudenţa sporită la trafic, nu a apreciat corect situaţia rutieră în care se afla autovehicul la momentul respectiv, nu a luat în consideraţie starea lucrurilor în traficul rutier ce reflectă gradul de protecţie a participanţilor la el împotriva accidentelor şi consecinţei acestora, nu a ţinut permanent seama de totalitatea factorilor ce caracterizează condiţiile rutiere, existenţa unor obstacole pe sectoarele drumului, intensitatea şi nivelul de organizare a traficului rutier, de care urmează să ţină cont fiecare conducător la determinarea

vitezei, benzii de circulaţie, prin ce a încălcat cerinţele art. 45 pct. 1) şi 2) ale Regulamentului circulaţiei rutiere, care prevede că, conducătorul trebuie să conducă vehiculul în conformitate cu limita de viteză stabilită, ţinînd permanent seama de următorii factori: a) starea psihofiziologică ce influenţează atenţia şi reacţia; b) dexteritatea în conducere care i-ar permite să prevadă situaţiile periculoase; c) starea tehnică a vehiculului şi particularităţile încărcăturii; d) situaţia rutieră, precum în cazul, în care în limita vizibilităţii apar obstacole care pot fi observate de conducător, el trebuie să reducă viteza sau chiar să oprească, pentru a nu pune în pericol siguranţa traficului, în art. 3 şi 4 al Regulamentului circulaţiei rutiere este stipulat că participanţii la trafic sunt obligaţi să respecte regulile de circulaţie, semnificaţia mijloacelor de semnalizare rutieră, semnalele şi indicaţiile agentului de circulaţie, condiţiile tehnice ale prezentului Regulament şi prin acţiunile lor să nu cauzeze prejudiciu altor participanţi la trafic, să nu-i expună pericolului, precum şi să nu creeze neîntemeiat obstacole circulaţiei care ar depăşi pe acele care sunt provocate de circumstanţe iminente şi orice participant la trafic care respectă prezentul Regulament este în drept să conteze pe faptul că şi ceilalţi participanţi la trafic execută cerinţele acestuia, însă, nu a manifestat prudenţa sporită la trafic, prin ce a ignorat cerinţele art. 42 lit. i) al Regulamentului circulaţiei rutiere privind determinarea benzilor de circulaţie ce se efectuează prin marcaj sau indicatoarele rutiere 5.37.1 - 5.41.3, iar în lipsa acestora - de către conducătorii vehiculelor, ţinînd cont de lăţimea carosabilului, gabaritele vehiculelor şi intervalele de siguranţă necesare, prevederile art. 22 alin. (4) din Legea nr. 13l-XVI din 07.06.2007 „Privind siguranţa traficului rutier”, care stipulează că, participanţii la trafic sunt obligaţi să manifeste un comportament care să asigure fluenţa şi siguranţa traficului, să nu pericliteze siguranţa unor alţi participanţi la trafic avînd exces de viteza 74 km/oră, fiind în zona de acţiune indicatorului rutier 5.63.1 „intrare în localitate”, prin ce a încălcat şi cerinţele art. 47 pct. 1) lit. a) din acelaşi Regulament, că limitele maxime de viteză a vehiculelor pe drumurile publice sunt în localităţi - 50 km/h şi ca urmare a tamponat pietonul Costin Semion, care traversa partea carosabilă de la stînga spre dreapta relativ deplasării autoturismului în cauză.

În rezultatul impactului partea vătămată a decedat, moartea pietonului Costin Semion, conform Raportului de expertiză medico-legală nr. 159/2367 din 28.02.2013, a survenit în rezultatul hemoragiei interne ca consecinţă a traumei închise a toracelui cu lezarea aortei, fiindu-i depistate următoarele leziuni corporale: echimoze, excoriaţii, plăgi contuzie la nivelul capului şi fetei, revărsate sanguine în ţesuturile moi pericraniene, revărsate sanguine subarahnoidiene, sînge în ventricolii cerebrali, ruptura aparatului Hgamentar a articulaţiei atlanto-occipitală, ruptura trunchiului cerebral cu revărsate sanguine intracerebrale, ruptura articulaţiei sterno-claviculare drepte, fracturi costale bilaterale pe mai multe linii anatomice cu revărsate sanguine în ţesuturile moi adiacente fracturilor, contuzia pulmonilor, ruptura ţesutului pulmonar, ruptura completă a crosei aortei, fractura discului intervertebral ThXI-ThXII cu revărsate sanguine epi-subdurale, intramedulare, rupturi fisurale a lobului drept a ficatului, splinei, fractură deschisă a ambelor oase a ambelor gambe cu revărsate sanguine în ţesuturile moi adiacente fracturilor, echimoze, excoriaţii plăgi contuzie la nivelul trunchiului, membrelor superioare şi inferioare - leziuni ce au fost produse intravital, la acţiunea traumatică a unui corp(uri) contondent(e) dur(e) sau la lovirea de un asemenea corp(uri), posibil de părţile proeminente a unităţii de transport

aflată în mişcare şi are legătură cauzală directă cu survenirea decesului şi în comun ca periculoase pentru viaţă se califică ca vătămare corporală gravă.

La fel, lui Oleg Neamţu i se impută precum că, fiind condamnat prin sentinţa Tribunalului Chişinău din 27.12.2000 în baza art.88 pct. 1),4),6), 39 Cod penal (redacţia an. l961) la 20 ani închisoare, cu executarea pedepsei in penitenciar de tip închis, fiind transferat pentru ispăşirea pedepsei cu închisoare în Penitenciarul nr.9 - Pruncul, unde se deţinea legal, şi anume în sectorul nr.8 al penitenciarului menţionat, situate pe str. Pruncului 44, mun. Chişinău, la 01.12.2012 pe parcursul zilei, avînd intenţia de a evada în scopul de a se eschiva de la executarea în continuarea pedepsei, a evadat din sectorul menţionat.

3. Sentinţa primei instanţe a fost atacată cu apeluri:

- *procurorul*, care a solicitat casarea acesteia cu pronunţarea unei noi hotărîri prin care inculpatul O. Neamţu să fie recunoscut culpabil în săvîrşurea infracţiunii prevăzute de art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal cu stabilirea pedepsei principale sub formă de închisoare pe un termen de 5 ani, cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani; să fie recunoscut culpabil în săvîrşirea infracţiunii prevăzute de art. 317 alin. (1) Cod penal cu stabilirea pedepsei sub formă de închisoare pe un termen de 2 ani, cu aplicarea prevederilor art. 34, 84 Cod penal şi prin cumul parţial de pedepse de a-i stabili 6 ani închisoare; cu aplicarea prevederilor art. 85 Cod penal, de adăugat pedeapsa neispăşită şi de ai stabili pedeapsa penală definitivă prin cumul de sentinţe sub formă de închisoare pe un termen de 12 ani cu ispăşirea pedepsei în penitenciar de tip închis cu privarea de dreptul de a conduce mijloace de transport pe un termen de 4 ani.

În motivarea apelului, procurorul a indicat că, în instanţa de judecată au fost prezentate probe admisibile, concludente şi pertinente care necătînd la faptul că inculpatul nu şi-a recunoscut vina în comiterea infracţiunii prevăzute de art. 317 alin. (1) Cod penal, dovedeşte pe deplin vinovăţia sa, şi anume: prin depoziţiile martorului G. Angheluţă, certificatul eliberat de către şeful Penitenciarului nr. 9, colonel de justiţie, Victor Tonu, lucrător al Penitenciarului nr. 9 – Pruncul, conform căreia inculpatului nu i-a fost permisă deplasarea în afara penitenciarului;

- *avocatul O. Mîrza în numele inculpatului O. Neamţu*, care a solicitat casarea acesteia cu pronunţarea unei hotărîri de achitare în privinţa inculpatului. În motivarea apelului apărătorul a menţionat că în acţiunile lui O. Neamţu lipseşte componenţa infracţiunii incriminate, iar probele prezentate în acest scop şi susţinute în învinuirea lui sunt insuficiente şi irelevante.

4. Prin decizia Colegiului penal al Curţii de Apel Chişinău din 15 decembrie 2014, au fost respinse ca nefondate apelurile procurorului şi avocatului O. Mîrza în numele inculpatului O. Neamţu, cu menţinerea sentinţei contestate.

Instanţa de apel a argumentat soluţia sa prin faptul că prima instanţă corect a stabilit circumstanţele de fapt şi de drept, just a încadrat acţiunile lui, circumstanţe care nici nu se contestă.

În opinia instanţei de apel măsura de pedeapsă aplicată inculpatului este legală şi corect individualizată.

Prin totalitatea probelor cercetate, prima instanţă corect a constatat vina inculpatului O. Neamţu în încălcarea regulilor de securitate a circulaţiei şi a încadrat acţiunile acestuia în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, după semnele: *încălcarea regulilor de securitate a circulaţiei, de către persoana care conducea mijlocul de*

transport, încălcare ce a cauzat din imprudenţă vătămare corporală gravă a integrităţii corporale, care a provocat decesul unei persoane.

Astfel apelul avocatului în interesul inculpatului O. Neamţu a fost respins, ori la caz nu au fost constatate circumstanţe ce ar da temei de a-l achita, faptele fiind just încadrate în raport cu circumstanţele cazului pentru infracţiunea prevăzută la art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal.

La fel a fost respins şi apelul procurorului, sentinţa fiind legală atît în partea achitării lui O. Neamţu conform art. 317 alin.(l) Cod penal cît şi numirii pedepsei în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal.

La stabilirea pedepsei instanţa de judecată a ţinut cont de prevederile art.7, 75 Cod penal, anume, gradul prejudiciabil al infracţiunii săvîrşite, că infracţiunea săvîrşită face parte din categoria infracţiunilor grave, de persoana vinovatului, că inculpatul O. Neamţu a recunoscut vina parţial, reprezentantul părţii vătămate 1-a iertat şi nu solicită pedepsirea acestuia.

5. Decizia instanţei de apel, este contestată cu recursuri ordinare de către:

procuror, care şi-a întemeiat cerinţele pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 10) Cod de procedură penală şi solicită casarea acesteia cu remiterea cauzei la rejudecare în instanţa de apel. În motivarea sa, recurentul indică că, instanţa de apel nu s-a expus şi nu a dat aprecierea probelor expuse în apelul procurorului; motivarea deciziei este superficială; instanţa de apel nu s-a expus asupra declaraţiilor martorului G. Angheluţă şi certificatelor eliberate de şeful Penitenciarului nr. 9, colonel de justiţie, Victor Tonu, lucrător al Penitenciarului nr. 9 – Pruncul, prin care s-a menţionat că inculpatului O. Neamţu nu i-a fost permisă deplasarea în afară penitenciarului; acuzatorul de stat nu este de acord cu pedeapsa deoarece instanţa de fond urma cel mult, definitiv să stabilească inculpatului 11 ani dar nu 23 ani;

avocatul R. Medeleanu în numele inculpatului O. Neamţu, care şi-a întemeiat cerinţele pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6), 8) Cod de procedură penală şi solicită casarea acesteia cu remiterea cauzei la rejudecare în instanţa de apel. În motivarea sa, recurentul indică că, decizia instanţei de apel nu este motivată, nu s-a expus asupra motivelor indicate în apel de apărător, nu sunt probe, sentinţa se bazează pe presupuneri.

6. Judecînd recursurile ordinare în raport cu materialele cauzei şi temeiurile invocate, Colegiul lărgit concluzionează că, recursul procurorului urmează a fi admis, iar recursul avocatului R. Medeleanu în numele inculpatului O. Neamţu urmează a fi respins, din următoarele considerente.

Referitor la recursul avocatului R. Medeleanu în numele inculpatului O. Neamţu.

Potrivit prevederilor alin. (2) art. 424 Cod de procedură penală, instanţa de recurs examinează cauza numai în limitele temeiurilor prevăzute în art. 427 Cod de procedură penală.

Recurentul face trimitere la prevederile pct. 6), 8) alin. (1) a art. 427 Cod de procedură penală, care stipulează că hotărîrea instanţei de apel poate fi supusă recursului pentru a repara o eroare de drept, comisă de aceasta, atunci cînd instanţa de apel nu s-a pronunţat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluţia ori motivarea soluţiei contrazice dispozitivul hotărîrii sau acesta este expus neclar, sau instanţa a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluţia instanţei şi nu au fost întrunite elemente infracţiunii.

Colegiul penal menţionează că, argumentele recurentului R. Medeleanu invocate la pct. 5 sunt neîntemeiate, deoarece instanţele judecătoreşti au cercetat toate probele prezentate de părţi care au dovedit vinovăţia lui O. Neamţu în baza art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, stabilindu-i o pedeapsă echitabilă în strictă conformitate cu dispoziţiile Părţii generale a Codului penal, iar decizia instanţei de apel corespunde cerinţelor art. 414, 417 Cod de procedură penală.

De asemenea, Colegiul lărgit remarcă, că criticile formulate de recurent au format obiect de discuţie la judecarea cauzei în instanţa de apel şi, cărora, instanţa le-a dat o motivare corespunzătoare, argumentată şi expusă în prezenta decizie la pct. 4, soluţie, pe care instanţa de recurs şi-o însuşeşte pe deplin, şi a cărei reluare nu se mai impune, avînd în vedere şi faptul că verificînd hotărîrile atacate în raport şi cu prevederile art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, urmează a se constata că recursul declarat în prezenta cauză se respinge ca inadmisibil.

Colegiul penal menţionează că, sub aspectul situaţiei de "neîntrunire a elementelor infracţiunii", se înţeleg acele cazuri cînd s-a produs condamnarea persoanei, însă acţiunile acesteia nu întrunesc elementele constitutive ale infracţiunii respective (persoana nu este subiect al acestei infracţiuni, lipseşte latura obiectivă sau subiectivă, sau legătura cauzală dintre acestea).

Colegiul constată că instanţa de fond şi de apel, în conformitate cu prevederile art.101 Cod de procedură penală, au examinat complet şi obiectiv probele administrate la dosar atît ale apărării, cît şi ale acuzării, verificîndu-le sub aspectul pertinenţei şi concludenţei, atît pe cele obţinute în procesul urmăririi penale, cît şi în cadrul şedinţelor de judecată, fapt ce face ca concluzia despre vinovăţia lui O. Neamţu în comiterea infracţiunii prevăzute de 264 alin. (3) lit. b) Cod penal să fie justă şi întemeiată.

Totodată, verificînd procesul-verbal al şedinţei de judecată a instanţei de apel şi lecturînd textul deciziei adoptate în cauză rezultă că, instanţa de apel la judecarea apelului a respectat prevederile art. 413-417 Cod de procedură penală, astfel întemeindu-şi concluziile sale pe probele administrate şi verificate în şedinţa de judecată, corect constatînd prezenţa semnelor agravante de la art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, deoarece a fost provocat decesul unei persoane.

Colegiul penal relevă că motivele invocate de recurent, precum că instanţele de judecată nu au dat o apreciere cuvenită probelor din dosar, ţine de starea de fapt şi nu sunt prevăzute ca temei pentru recurs, prevăzute în art. 427 Cod de procedură penală. În atare circumstanţe, raportînd situaţia reţinută în cauză, la prevederile art. 432 alin. (2) Cod de procedură penală, rezultă că lipsesc temeiuri de drept de casare a hotărîrii recurate şi prin urmare, se impune soluţia respingerii recursului înaintat de avocatul R. Medeleanu în numele inculpatului în prezenta cauză, ca fiind inadmisibil.

Referitor la recursul ordinar declarat de procuror.

Conform prevederilor art. 435 alin. (1) pct. 2) lit. c) Cod de procedură penală, judecînd recursul, instanţa de recurs este în drept să îl admită, să dispună rejudecarea de către instanţa de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanţa de recurs.

De asemenea, instanţa de recurs verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reţinute prin hotărîrile atacate şi dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispoziţiilor de drept formal şi material.

Conform art. 414 Cod de procedură penală, instanţa de apel, judecînd apelul, verifică legalitatea şi temeinicia hotărîrii atacate pe baza probelor examinate de prima

instanţă, conform materialelor din dosar, şi oricăror probe noi prezentate instanţei de apel sau cercetează suplimentar probele administrate de instanţa de fond. Instanţa de apel poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Instanţa de apel, este obligată să se pronunţe asupra tuturor motivelor invocate în apel.

Potrivit cerinţelor aceluiaşi articol, chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunţat sau trebuia să se pronunţe prima instanţă şi care prin apel se transmit instanţei de apel sunt: dacă fapta reţinută ori numai imputată s-a săvîrşit ori nu, dacă fapta a fost comisă de inculpat şi în ce împrejurări s-a comis, dacă probele corect au fost apreciate prin prisma cumulului de probe anexate la dosar în conformitate cu art. 101 Cod de procedură penală.

La chestiunile de drept se referă cele ce ţin de următoarele: dacă fapta întruneşte elementele infracţiunii, dacă infracţiunea a fost corect calificată, dacă pedeapsa a fost individualizată şi aplicată just, dacă normele de drept procesual penal sau administrativ au fost corect aplicate şi hotărîrea adoptată să conţină răspuns la toate motivele invocate.

Colegiul lărgit constată, că aceste prevederi legale, deşi sunt obligatorii, nu au fost întocmai respectate la judecarea cauzei în apel, iar erorile admise nu pot fi corectate în ordinea procedurii de recurs.

Verificînd argumentele recursului în raport cu materialele cauzei, Colegiul constată că instanţa de apel, judecînd apelul n-a examinat cauza sub toate aspectele, complet şi obiectiv, adoptînd o soluţie pripită de respingere a apelului declarat de procuror, prin ce a comis eroarea de drept prescrisă de art. 427 alin.(1) pct.6) Cod de procedură penală - instanţa de apel nu s-a pronunţat asupra tuturor motivelor invocate în apel de procuror, decizia atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluţia.

Pornind de la motivele recursului ordinar declarat de procuror, care au fost indicate de către ultimul şi în apel, rezultă că instanţa de apel şi-a argumentat soluţia privind achitarea lui O. Neamţu pe art. 317 alin. (1) Cod penal, superficial fără o analiză amplă a probelor prezentate de acuzator.

Din conţinutul deciziei recurate rezultă că instanţa de apel nu a verificat minuţios şi nu au fost supuse analizei în coroborare probele în conformitate cu prevederile art. 101 Cod de procedură penală, la baza deciziei adoptate fiind reţinute aceleaşi probe care au fost cercetate de instanţa de fond şi doar enumerate în decizie, neexaminînd sub toate aspectele hotărîrea primei instanţe.

Totodată, instanţa de recurs menţionează că, instanţa de apel a menţinut sentinţa însă nu s-a expus asupra tuturor motivelor invocate în apel şi anume: nu a fost cercetat episodul pe art. 317 alin. (1) Cod penal – adică inculpatul a fost achitat dar nu a fost respectate prevederile art. 414 alin. (5) Cod de procedură penală, nu au fost cercetate probele şi nu au fost analizate motivele invocate de procuror;

Examinînd apelul cu grave derogări de la norma procesual-penală, instanţa de apel a dat prioritate declaraţiilor inculpatului şi martorilor apărării din instanţa de fond, care au negat vinovăţia lui O. Neamţu în săvîrşirea evadării din locul de detenţie.

Achitîndu-l pe inculpatul O. Neamţu pe art. 317 alin. (1) Cod penal, instanţa de fond a menţionat că „ *…Din actele cauzei penale sa constatat că, O. Neamţu îşi ispăşea pedeapsa în Penitenciarul nr.9 Pruncul, sectorul nr.8, situat pe str. Pruncului 44, mun. Chişinău, şi avea dreptul la deplasare fără escortă.*

Prin decizia şefului Penitenciarului nr.9 din 16.06.2008 condamnatul O. Neamţu a fost transferat pentru ispăşirea pedepsei în regim de resocializare începînd cu data de 16.06.2008.

În şedinţa instanţei s-a stabilit că, la 01.12.2012, O. Neamţu s-a întors în penitenciar, fiind prezent la toate apelurile. Din declaraţiile condamnatului rezultă că, la 01.12.2012, dimineaţa, după apel, pe la orele 10:00, s-a deplasat acasă la Străşeni, în jurul orelor 14:00 s-a întors de la Străşeni spre oraş şi a luat automobilul de la reparaţie. Seara pe la orele 19:00 a mers la penitenciar, la apelul de seară, a stat pînă la apelul de la 21:30, după care a plecat spre casă, la Străşeni.

Din declaraţiile martorului G. Angheluţa, audiat în şedinţa instanţei rezultă că, O. Neamţu se deţinea în Penitenciarul nr.9 la regim de resocializare şi locuia în afara penitenciarului. Despre evadarea lui O. Neamţu, nu cunoaşte deoarece apelul în cadrul penitenciarului se efectuează la ora 19:00, mai apoi la 21:30, iar pe parcursul nopţii penitenciarul este verificat după posibilitate. La ora 19:00 şi 21:30 a fost efectuat apelul, O. Neamţu era prezent. Următorul apel a fost făcut la 04:00, iar O. Neamţu era prezent.

În legătură cu aceasta instanţa de judecată a constatat că, în cazul în care O. Neamţu avea astfel de statut, părăsind teritoriul instituţiei nu a evadat în sensul prevăzut de art.317 Cod penal. Or, evadarea în sensul normei menţionate constă în fapta unei persoane de a fugi din închisoare sau de sub arest cu scopul de a se eschiva de la executarea pedepsei.

În conformitatea cu prevederile art. 390 alin. (1) pct. 1 Cod de procedură penală sentinţa de achitare se adoptă dacă nu sa constatat existenţa faptei infracţiunii.

Analizînd în ansamblu probele examinate în cadrul şedinţei de judecată pe episodul dat, instanţa de judecată a ajuns la concluzia că, fapta infracţiunii nu există, iar în privinţa lui O. Neamţu urmează să se pronunţe o sentinţă de achitare."

Această poziţie a fost menţinută de instanţa de apel, care este contrară prevederilor legale.

Potrivit art. 317 alin. (1) Cod penal, evadarea din locurile de deţinere, săvîrşită de persoana care execută pedeapsa cu închisoare, precum şi de persoana care se află sub arest preventiv, se pedepseşte cu închisoare de pînă la 3 ani.

Prin evadare se înţeleg acţiunile ilegale de părăsire a locului de deţinere, inclusiv a celui din perimetrul penitenciarului ori din afara acestuia, unde condamnatul a fost obligat să se afle în timpul executării pedepsei închisorii, adică acţiunea de evadare din locurile de detenţie constituie o sustragere de la privarea de libertate la care persoana a fost supusă, săvîrşită prin părăsirea în mod voit şi ilegal a locului de detenţie.

Conform art.72 alin.(l) Cod penal, pedeapsa cu închisoare stabilită persoanei condamnate se executa în penitenciar de tip deschis, semiînchis şi de tip închis. O asemenea stipulare este prevăzută şi de art.216 din Codul de executare al RM. Tipul penitenciarului îl stabileşte instanţa de judecată la pronunţarea sentinţei. Procedura de executare a pedepsei închisorii în orice tip de penitenciar este reglementată de Codul de executare Capitolul XXII.

Pedeapsa cu închisoarea constituie izolarea reală a condamnatului de societate, de locul de trai, lipsirea lui legală de dreptul de circulaţie. Deci, condamnatul este limitat în anumite drepturi şi i se impun şi un şir de obligaţii. Statul, prin intermediul

organelor sale, preluîndu-1 pe condamnat pentru ispăşirea pedepsei, are obligaţia şi de a-1 controla permanent în procesul executării acesteia.

Astfel, din materialele dosarului se observă că condamnatul O.Neamţu executînd pedeapsa închisorii în penitenciarul de tip închis, prin decizia şefului Penitenciarului nr. 9 din 16.06.2008, a fost transferat pentru ispăşirea pedepsei în regim de resocializare începînd cu data de 16.06.2008.

Potrivit art. 216 alin. (1), (2) Cod de executare, condamnatului care execută pedeapsa închisorii în regim comun ori în regim de resocializare sau care este lăsat să execute lucrări de deservire gospodărească în penitenciar i se poate acorda dreptul de deplasare fără escortă sau însoţire în afara penitenciarului dacă a executat cel puţin 1/3 din termenul pedepsei, este caracterizat pozitiv şi conform recomandărilor psihologului poate beneficia de acest drept şi dacă aceasta o cere specificul muncilor în care este antrenat. Dreptul la deplasare fără escortă sau însoţire în afara penitenciarului se acordă condamnatului prin dispoziţia scrisă a şefului penitenciarului. Şeful penitenciarului stabileşte orarul şi itinerarul deplasărilor condamnaţilor.

Colegiul lărgit reţine că, potrivit certificatului eliberat de şeful Penitenciarului nr. 9, colonel de justiţie, Victor Tonu „ inculpatului O. Neamţu nu i-a fost acordată permisiunea de deplasare în afara Penitenciarului nr. 9 – Pruncul la data de 01.12.2012” (f.d. 28, vol. II).

Prin urmare, instanţa de apel nu a pătruns în esenţa problemei de fapt şi de drept, a susţinut o poziţie eronată a instanţei de fond în ce priveşte aprecierea probelor şi achitarea inculpatului pe art. 317 alin. (1) Cod penal, acceptînd nişte concluzii de ordin general, cu privire la conţinutul declaraţiilor martorilor precum şi probelor materiale expuse mai sus.

Mai mult, achitîndu-l pe art. 317 alin. (1) Cod penal, infracţiune de evadare din locurile de detenţie care a avut loc la 01 decembrie 2012, de fapt exclude sau pune la îndoială infracţiunea prevăzută de art. 264 alin. (3) lit. b) Cod penal, care a avut loc tot în aceiaşi zi „01 decembrie 2012, la ora 21.30”.

Colegiul lărgit mai menţionează că potrivit art. 85 Cod penal, dacă, după pronunţarea sentinţei, dar înainte de executarea completă a pedepsei, condamnatul a săvîrşit o nouă infracţiune, instanţa de judecată adaugă, în întregime sau parţial, la pedeapsa aplicată prin noua sentinţă partea neexecutată a pedepsei stabilite de sentinţa anterioară. Or, pedeapsa definitivă în cazul unui cumul de sentinţe trebuie să fie mai mare decît pedeapsa stabilită pentru săvîrşirea unei noi infracţiuni şi decît partea neexecutată a pedepsei pronunţate prin sentinţa anterioară.

Astfel, instanţa de judecată stabilind pedeapsa pentru cumul de sentinţe, incorect a aplicat prevederile art. 85 Cod penal.

În viziunea Colegiului, erorile procesuale admise de către Curtea de Apel cad sub incidenţa prevederilor art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală - instanţa de apel nu s-a pronunţat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluţia, or nepronunţarea asupra motivelor invocate în apel echivalează cu nerezolvarea fondului apelului şi în acest caz, decizia în partea achitării lui O. Neamţu pe art. 317 alin. (1) Cod penal şi aplicarea prevederilor art. 85 Cod penal, urmează a fi casată, cu rejudecarea cauzei în apel, aşa cum cere art. 435 Cod procedură penală, întrucît o asemenea eroare juridică nu poate fi corectată în instanţa de recurs.

La rejudecarea cauzei instanţa de apel urmează să se conducă de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, care prevăd procedura de rejudecare şi limitele acesteia, să se pronunţe la modul cuvenit şi în strictă conformitate cu prevederile legii procesual-penale asupra tuturor motivelor invocate în apeluri, să cerceteze, să verifice şi să aprecieze profund probele administrate pe parcursul procesului penal în strictă conformitate cu cerinţele legii, să le dea apreciere cuvenită cu argumentarea admisibilităţii sau inadmisibilităţii fiecărei probe examinate, să cerceteze amănunțit aspectele învinuirii înaintate, şi să califice corect acţiunile inculpatului în strictă conformitate cu legislaţia în vigoare, să-şi argumenteze clar concluziile sale în decizia adoptată, ţinînd cont de motivele casării deciziei atacate, de practica unitară în acest domeniu, de practica relevantă a CtEDO, să pronunţe o hotărîre legală şi întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

7. Pentru aceste motive, în conformitate cu art. 434 şi 435 alin. (1) pct. 1), 2) lit. c) Cod de procedură penală, Colegiul lărgit,

D E C I D E :

Respinge, ca inadmisibil, recursul ordinar declarat de avocatul Roman Medeleanu în numele inculpatului Neamţu Oleg.

Admite recursul ordinar declarat de procurorul în Procuratura de nivelul Curţii de Apel Chişinău, Dorina Tăut, casează decizia Colegiului penal al Curţii de Apel Chişinău din 15 decembrie 2014, în partea achitării în baza art. 317 alin. (1) Cod penal şi aplicării prevederilor art. 85 Cod penal, în cauza penală în privinţa lui ***Neamţu Oleg Vasile,*** şi dispune rejudecarea cauzei de către aceiaşi instanţă de apel, în alt complet de judecată. În rest hotărîrea se menţine.

Decizia nu este susceptibilă căilor de atac în partea dispunerii rejudecării, iar în partea respingerii hotărîrii atacate este irevocabilă.

Decizia motivată publicată la 26 mai 2015.

Preşedinte Nicolae Gordilă

Judecători Ion Guzun

Elena Covalenco

Iurie Diaconu

Liliana Catan